

Arrest

nr. 219 481 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 7 maart 2016, op 6 juni 2016 en op 23 januari 2018.

1.3. Op 4 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u geboren bent in Beirut op 1 februari 1973 en de Syrische nationaliteit heeft. Uw ouders zijn beide afkomstig uit Turkije maar verkregen de Syrische nationaliteit. U stelt Arabische van origine te zijn en hangt het soennitische geloof aan. U ging nooit naar school.

In ongeveer 1980 of omtrent uw tiende, verhuisden uw ouders naar Idlib. Na nog ongeveer tien jaar ging de familie wonen in Saraqib. Rond 1989 bent u gehuwd met J.(...) H.(...). Uw echtgenoot was handelaar en kwam voor zijn werk regelmatig naar Europa. Rond 2006 ging u in Latakia wonen. Omtrent elf maanden na het uitbreken van het conflict in Syrië (maart 2011) verhuisde uw echtgenoot naar Marokko waar hij tot op heden zou verblijven. U heeft geen informatie over hem en hij heeft u verlaten. Intussen vertrokken uw meerderjarige kinderen, met name oudste Z.(...) (OV X), M.(...) (OV X) en S.(...) H.(...) (OV X) naar België waar zij alle drie internationale bescherming verkregen, en K.(...) naar Egypte waar zij huwde en kinderen kreeg.

Op 12 juni 2014 vertrok uzelf met uw minderjarige kinderen K.(...), O.(...) en Z.(...) met een (D) visum gezinshereniging naar Italië waar u op 13 juni 2014 in Milaan aankwam. Uw man was er om uw papieren in orde te brengen, maar vertrok onmiddellijk daarna weer naar Marokko. Uzelf blijft er zelf gedurende ongeveer een maand en reist dan verder naar Frankrijk. Vervolgens reist u na een week, dus omtrent eind juli 2014, verder naar België.

U vraagt asiel in België op 4 augustus 2015 omwille van de oorlogssituatie in Syrië, de onveiligheid en het gebrek aan voedsel. U vreest ook dat uw kinderen bij meerderjarigheid de dienstplicht moeten verrichten. Bovendien bevinden zich veel van uw familieleden in België. U heeft twee broers die in België asiel vroegen, waarvan W.(...) A.(...) H.(...) erkend werd in februari 2015 (O.V. X) maar S.(...) A.(...) H.(...) (O.V. X) afstand deed in januari 2018. Uw schoonbroer N.(...) H.(...) (O.V. X) en zijn gezin zijn eveneens erkend vluchteling in België. U zou nog vier broers en een zus hebben in Libanon, Frankrijk Marokko en Mauritanië.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een originele identiteitskaart (uitgegeven in 2004 in Saraqib), een origineel familieboekje (uitgegeven in 2005 in Saraqib), paspoort kopies van de minderjarige kinderen, een origineel paspoort (uitgegeven in Latakia 27 maart 2014). Na het tweede gehoor legt u via uw advocaat een kopie van uw Italiaanse verblijfskaart neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf maar u doet hier amper inspanningen toe.

Zoals iedere asielzoeker die om een erkenning respectievelijk toekenning subsidiaire beschermingsstatus vraagt, moet deze aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. U moet een poging ondernemen om het relaas te staven en u dient de waarheid te vertellen. Uw verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Een asielzoeker wordt het voordeel van de twijfel gegund als deze cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en

niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Het CGVS heeft u drie keer opgeroepen met als bedoeling u maximale kansen te geven uw gedachten te ordenen en duidelijkheid te scheppen. Het CGVS heeft u een groot aantal specifieke én open vragen gesteld, die u toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen. Hierbij moet opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen niet coherent, tegenstrijdig, vaag en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bovendien verstoort u de sereniteit van uw eigen aanvraag door herhaaldelijk te beweren dat u dan maar een weigering moet krijgen omdat u het beu bent om vragen te beantwoorden (CGVS 3, p. 3, 4, 5, 10, 11, 14, 15). Dat u uw kans niet voluit benut om uw goede trouw ten aanzien van de asielprocedure te tonen kan enkel uzelf verweten worden.

Ten tweede blijkt dat u weigert om een eenduidig beeld te schetsen over uw vorige verblijfplaatsen en verblijfsrechten op die plaatsen.

Primo u heeft slechts verwarring gezaaid over uw verblijven voor 2014 en met name wanneer u in Europa was en of u al dan niet in de Maghreb verbleef. Dat u niet geletterd zou zijn doet niets af aan uw verantwoordelijkheid om maximale duidelijkheid te proberen scheppen. Zo beweert u tijdens uw tweede gehoor dat u tweemaal in Italië was (CGVS 2, p. 4), terwijl u tijdens uw derde gehoor ervan overtuigt bent dat u slechts eenmaal naar Italië ging.

Verder verklaart u aanvankelijk dat u ongeveer eind 2012 vertrok naar Egypte, in 2013 doorreisde naar Algerije en tussen 2013 en 2015 in Marokko verbleef met uw familie (Verklaring DVZ; CGVS 2, p; 3). In april 2014 zou u gedurende ongeveer 40 dagen zijn teruggekeerd naar Latakia vanuit Marokko om te proberen uw huis in Saraqib te verkopen, hetgeen niet lukte. U vertrok volgens deze versie definitief uit Marokko in juni of juli 2015 per boot naar Spanje, waarna u illegaal reisde van Spanje naar Frankrijk en België. Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw derde gehoor beweert dat u in 2014 vertrok, terwijl u aanvankelijk zei dat dit al in 2012 was "na de incidenten" (CGVS 2, p. 5), voert u als pover verweer slechts aan dat u zich niet meer herinnert wat u gisteren at (CGVS3, p. 9). Even daarvoor had u verklaard u dat u na 2012 naar Algerije en Marokko ging en daarna terug naar Syrië (CGVS2 , p. 8). Naast de kwestie en steeds iets anders antwoorden verheldert niets.

Secundo, de periode waarover uw informatie wel duidelijk is, is bijzonder beperkt. Op basis van uw paspoort, informatie ingewonnen via Evibel en Eurodac (zie administratief dossier) en verklaringen van uw familieleden wordt maar weinig informatie echt duidelijk : u verkreeg een nieuw paspoort in Latakia op 27 maart 2014 dat geldig is tot 2020. Op 7 april 2014 wijst een uitreisstempel uit Syrië richting Libanon erop dat u daar vier dagen bleef.

Op 11 april 2014 wijzen vertrekstempels uit Libanon en binnenkomststempels naar Syrië erop dat u terugkeert, uzelf verklaart in dit verband dat u probeerde een huis te verkopen. Op 12 juni 2014 zou uw laatste geregistreerde vertrek uit Syrië plaatshebben en komt u aan in Libanon, van waar u op 13 juni 2014 vertrekt met uw eigen paspoort en een D visum naar Italië.

Tertio, uw verklaringen zijn geregeld in strijd met de verklaringen die uw familieleden aflegden.

Uzelf beweert dat u ongeveer een maand in Italië blijft (CGVS 3, p. 12, 13), echter uw broer W.(...) verklaart nog op 24 februari 2015 dat u dan in Italië bent, zodat het erop lijkt dat u er minstens een half jaar woonde, wat aannemelijk lijkt aangezien u er over een verblijfsrecht beschikt. Dus hoewel u verklaart dat u omtrent juni 2014 in België moet zijn aangekomen heeft het CGVS er in werkelijkheid geen idee over.

Uw broer S.(...) verklaarde in dit verband dat u lang in Frankrijk verbleef, zelfs al jarenlang voor de oorlog (CGVS gehoor 15 april 2016, pp. 9-12). Zo zou u gedurende langere tijd zijn zieke echtgenote

geherbergd hebben, wat niet kan stroken met uw verklaring dat u er maar een week was. Dat u dit alles bij hoog en laag ontkent kan gezien uw vele leugens weinig vertrouwen inboezemen. Verder blijkt uit dit gehoor dat uw man al sinds ongeveer 2005 vaak naar Europa reisde en recenter asiel zou hebben gevraagd in Europa. Hij verklaart tijdens het gehoor dat u "weer" in Frankrijk zit (CGVS gehoor, 15 april 2016, p. 14). Kortom het CGVS kan niet heen om de vaststelling dat u deze verklaringen niet op overtuigende manier kan weerleggen.

Hoe dan ook zien we weinig intentie tot medewerking met de procedure. Wat de ware chronologie is van uw verblijfplaatsen kan het CGVS zelfs na drie gehoren slechts gissen.

Ten derde, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt over geen enkele recente geloofwaardige informatie over uw echtgenoot J.(...) H.(...):

Primo u blijft opvallend op de oppervlakte over uw man zijn activiteiten voor de oorlog: "hij reisde af en toe" (CGVS 3, p. 6) en hij zou "maar twee keer" zijn gegaan (CGVS 2, p. 3). Gevraagd naar details zegt u dat hij een visum had voor enkele maanden en "spullen meenam". Dit geldt bezwaarlijk als een verhelderende uitleg. Aangezien meerdere van zijn familieleden verblijfsrecht hebben in Frankrijk en België, mag het CGVS minstens vermoeden dat dit mede aanleiding is voor zijn reizen, waar u doorheen drie gehoren in alle talen over blijft zwijgen. Uw dochter Z.(...) legt wel verklaringen af over haar verblijf bij hen in Saint-Denis (CGVS gehoor 23 maart 2017), evenals uw broer S.(...) die verklaarde dat hij vaak naar Europa reisde, soms met Spaans soms met Frans visum (CGVS gehoor 15 april 2016, p. 14). Kortom, het wordt opnieuw duidelijk dat u weigert inzage te geven in de manier waarop uw echtgenoot zijn verblijf in Europa regelde in het verleden en of u al dan niet met hem meekwam en zich eventueel vestigde.

Secundo voor wat betreft zijn verblijfplaatsen sinds het uitbreken van de oorlog, werpt u een muur op van chaotische en onderling tegenstrijdige informatie. Met name de manier waarop hij gezinshereniging kon regelen in Italië doet u af met: "hij regelde allerlei documenten, hij doet allerlei werk, CGVS 3, p. 10, 11). Zo beweert u eerst dat hij al jarenlang in Marokko zou zijn voor medische verzorging (CGVS 1 &, p. 2 en CGVS 2, p. 4). Later geeft u aan dat hij u eigenlijk heeft verlaten of misschien een andere vrouw heeft (CGVS 3, p. 3, 7, 14), maar dat het u eigenlijk niet interesseert en dat u er niets over weet. U verklaart zelfs dat u sinds het begin van de oorlog geen enkele vorm van contact met hem zou hebben gehad (CGVS 3, p. 8). Na confrontatie van het CGVS dat beide versies volkomen ongeloofwaardig zijn, aangezien u hem als gezin vervoegde in Italië in 2014, poneert u slechts dat hij daarna direct vertrok naar Marokko of ergens anders. U maakt zich boos dat u teveel vragen over hem krijgt in plaats van over uw kinderen en weigert vervolgens specifieke vragen te beantwoorden (CGVS 3, p. 3, 10). Gevraagd om bewijzen voor te leggen over zijn verblijfplaatsen, eventuele verblijfsprocedures of verblijfsstatuten in andere landen en documenten, beweert u over niets te weten. Nadat het CGVS vaststelt dat u in Brussel onderdak krijgt van zijn broer en dat grote delen van uw schoonfamilie in België en Frankrijk wonen, reageert u slechts dat u er "vanavond zal verhuizen". Uw pogingen om van onderwerp te veranderen benadrukken slechts uw onwil om informatie aan het CGVS over te maken. Na het gehoor krijgt u nog vijf dagen om het CGVS van documenten te voorzien over uw echtgenoot, elk teken van leven, maar na 4 weken heeft u niets van zich laten horen. Dat u via uw schoonbroer geen enkel begin van bewijs zou kunnen voorleggen over uw man is een kwestie van onwil. Kortom aangezien u weigert om op een transparante manier de situatie van uw echtgenoot bekend te maken, bestaat er een vermoeden dat hij (nog steeds) over een verblijfsrecht beschikt in Europa waar u zich bij kan aansluiten en dat u tracht parallelle procedures in verschillende landen te misbruiken.

Tertio de verklaringen van een aantal van uw familieleden spreken uw verklaringen op verschillende punten tegen.

Zo blijkt uit het gehoor op 29 maart 2017 met uw schoonbroer N.(...) H.(...) (O.V. 8.170.123) waar u bij woont op het moment van uw laatste gehoor, dat uw man op dat moment gewoon in Frankrijk verbleef (CGVS gehoor, p. 6). Uit het gehoor van uw broer S.(...) op 15 april 2016 bleek dat u toen ook in Frankrijk verbleef (CGVS gehoor, p. 12). Uw bewering dat uw man zagezegd uit uw leven is verdwenen is bijgevolg heel sterk betwifelbaar. Ook uw dochter Z.(...) vermeldt tijdens haar gehoor dat zij na haar asielaanvraag in België regelmatig de zussen van haar vader, uw schoonzussen dus, ging bezoeken in Saint-Denis. Op de vraag waarom haar vader niet meekomt is trouwens geen sprake van ziekte of scheiding, zij verklaart slechts vaagweg dat de grens moeilijk is. Zij verklaart trouwens ook dat u allen samen Syrië verliet, wat u zelf tegensprekt (CGVS gehoor, 23 maart 2017, p. 6, 8, 10-11). Van doorgeknipte banden met uw man is met andere woorden geen sprake.

Ten vierde moet het CGVS vaststellen dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Italië noch in Frankrijk hoewel u hiertoe wel ruimschoots de kans had.

U verbleef er immers gedurende een periode van minstens een week en vermoedelijk meerdere maanden tot een jaar (zie hoger). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar Frankrijk en België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Dat u op uw dochter K.(...) wilde wachten om samen asiel te vragen (CGVS 3, p. 13) is geen een geldige reden voor dit lange uitstel. Dat u "gewoon wilde leven" (CGVS 2, p. 5) verduidelijkt evenmin de situatie.

Ten vijfde, uw documenten blijken uw relaas nauwelijks te ondersteunen:

Primo, voor wat betreft uw paspoort en identiteitskaart blijkt in de eerste plaats dat hier staat dat u respectievelijk in Idlib of Saraqib (Syrië) zou zijn geboren en niet in Beiroet (Libanon) zoals u zelf beweert. Dat dit "zo wordt gedaan" (CGVS 1, p. 9) is maar een zwakke verschoning.

Secundo weigert u om uw voorgaande paspoorten neer te leggen zodat het CGVS geen enkel zicht op uw verblijfsplaatsen en bewegingen voor en aan het begin van de oorlog. Aanvankelijk beweert u immers dat u dit vorige paspoort in Marokko heeft laten liggen (Verklaring DVZ, punt 24). Tijdens een later gehoor geeft u vervolgens aan dat het in Syrië ligt (CGVS 3, p. 3) of zelfs vernietigd werd (CGVS 3, p. 9). Hoe dan ook, drie strijdige scenario's zijn een sterke aanwijzing dat u wel nog over dit voorgaande paspoort beschikt maar weigert het neer te leggen. Dergelijke tegenstrijdigheden breken verder uw algemene geloofwaardigheid af.

Tertio bevat uw laatste paspoort geen enkele stempel van Egypte, Marokko of Algerije. Tijdens uw laatste gehoor voert u aan pas in 2014 vertrokken te zijn met als route Syrië – Libanon – Italië – Frankrijk en tenslotte België. U erop gewezen dat u in deze versie dus niet naar Egypte, Marokko of Algerije ging, verklaart u plots daar nooit te zijn geweest (CGVS 3, p. 12-13). Of u dus ooit naar Algerije, Egypte en Marokko ging blijft zo een onduidelijke kwestie.

Quarto, dat u over een Syrisch paspoort beschikt zegt op zich niets over uw gewoonlijke plaats van verblijf. De twijfels hierover worden bijkomend gevoed door uw verklaring dat u in het verleden al in een verblijfsrecht heeft gehad in het VK, zonder dat kan worden nagegaan wanneer dit was en voor hoe lang (CGVS 2, p. 3).

Quinto, uw paspoortstempels komen niet overeen met de reisweg aangegeven in uw oorspronkelijke vragenlijst (DVZ, punt 31). U verklaart in eerste instantie hierover dat het de 'gewoonte' is om grens over te steken met identiteitskaart in plaats van met een paspoort (CGVS 1, p. 6). Later beweert u dat de stempel van april 2014 naar Libanon vervalst is wegens vrees om een paspoort te gebruiken (CGVS 1, p. 8). Deze chaotische verklaringen raken kant noch wal en pas na confrontatie met uw Italiaan visum erkent u dat u naar Italië ging (CGVS 2, p. 3).

Verder tilt het CGVS er zwaar aan dat u pas in oktober 2017 uw verblijfskaart uit Italië voorlegt. Deze was geldig tot 10 september 2017, dus een volle twee jaar tijdens uw asielpcedure. Niet enkel getuigt dit van een flagrante vorm van kwade trouw ten aanzien van de procedure in het verleden, deze duurt tot op heden voort.

Immers bij gebrek aan de minste controleerbare informatie over uw echtgenoot valt het niet uit te sluiten dat u dit verblijfsrecht opnieuw kan opnemen of verlengen op basis van diens verblijfsstatus en/of werkvergunning. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw verklaring dat hij Italië of zelfs Europa heeft verlaten, heeft gezien uw veelvuldige leugens alle overtuigingskracht verloren.

De andere door u neergelegde documenten, zijnde een familiekaart en de identiteitsdocumenten van uw kinderen zijn een indicatie van de gezinssamenstelling maar voegen niets wezenlijks toe aan uw asielsdossier en bovenstaande bemerkingen.

In conclusie stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat uw gedrag doorheen de asielprocedure niet in overeenstemming is te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een kandidaat-vluchteling zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van dien aard dat er in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld en de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 23.2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, artikel 23.2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de principes van instandhouding van het gezin en familiale eenheid, voert verzoekster in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de instandhouding van haar familie dient te beschermen. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing de familiebanden tussen haar en haar drie meerderjarige kinderen, en tussen haar en haar broers en schoonbroer niet in vraag worden gesteld. Al deze familieleden werden als vluchteling erkend. Door haar, als de moeder, zus en schoonzus van erkende vluchtelingen waarvan zij ook afhankelijk is, niet als vluchteling te erkennen heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar mening van verzoekster de principes van instandhouding van het gezin en familiale eenheid geschonden.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoekster dat haar Syrische nationaliteit en regio van herkomst niet worden betwist. Verzoekster wijst erop dat haar nood aan bescherming dus ten aanzien van Syrië moet getoetst worden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat het Commissariaat-generaal haar nood aan bescherming ten aanzien van Syrië heeft getoetst. Verzoekster wijst erop dat haar laatste verblijfplaats in Syrië Latakia was en meent dat elke burger die afkomstig is

uit Latakia een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de bewijslast inzake de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming en de inspanningen die zij heeft geleverd, merkt verzoekster op dat zij dankzij de inspanningen van haar advocaat haar paspoort en een kopij van haar verblijfstitel in Italië heeft voorgelegd. Zij stelt dat het thans duidelijk is dat zij in Italië geen geldige verblijfsvergunning meer heeft en dat ze naar dit land niet mag terugkeren.

Verzoekster voegt hieraan toe: *“Wat betreft de vorige verblijfplaatsen en verblijfsrechten op die plaatsen na haar vertrek uit Syrië en het land waar haar echtgenoot woont, is het toch duidelijk dat ze op 12 juni 2014 naar Italië (met haar drie minderjarige kinderen K.(...) (17), O.(...) (15) en Z.(...) (12)) met een (D) visum gezinshereniging vertrok en dat ze op 13 juni 2014 in Milaan aankwam. Het blijkt ook dat ze, na het vertrek van haar echtgenoot uit Italië, besliste naar België te vertrekken. Daar vroeg ze asiel op 4 augustus 2015.*

Het CGVS vermoedt dat verzoekster tussen 2014 en 2015 in Italië of Frankrijk verbleef en dat haar echtgenoot daar woont maar produceert geen formeel bewijs van deze feiten, behalve de verklaringen van een aantal van haar familieleden.

Zonder bewijzen dat verzoekster in bezit van een Italiaanse of Franse verblijfstitel is of dat ze in deze landen van een internationale bescherming geniet, mag het CGVS geen negatieve beslissing nemen ondanks de twijfels en de onzekerheden die blijven bestaan.

Het vierde middel van de beslissing wordt niet betwist maar het volstaat niet om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoekster beweert dat er in haar hoofde vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie in geval van terugkeer naar Syrië of een reëel risico op ernstige schade zoals ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2 c) van de wet).

Er dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen van de hierna opgesomde elementen bevat :

- een kopie van een geldige verblijfstitel in Frankrijk;
- een kopie van een geldige verblijfstitel in Italië;
- bewijzen van de inspanningen van het CGVS om informatie over haar verblijfsstatus in deze twee landen te krijgen;

Uit de toelichting bij de betwiste beslissing blijkt niet dat het CGVS erop heeft toegezien dat de verzoekster effectief toegang heeft tot het grondgebied van een van deze twee landen. Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische overheid geen enkele demarche in die zin heeft ondernomen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het CGVS niet heeft voldaan aan de in deze op haar rustende bewijslast en dat op basis van de informatieve vevat in het administratief dossier niet kan worden geoordeeld dat verzoekster opnieuw tot het grondgebied van Italië of Frankrijk zou toegelaten worden.”

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat zij niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het ongewisse verkeert met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld en de plaats waar en omstandigheden waarin zij daadwerkelijk voor haar aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die haar ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten en zij bijgevolg door haar eigen toedoen het onderzoek naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade onmogelijk maakt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf maar zij hiertoe amper inspanningen doet, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar drie keer heeft opgeroepen met als bedoeling haar maximale kansen te geven haar gedachten te ordenen en duidelijkheid te scheppen en het Commissariaat-generaal haar een groot aantal specifieke en open vragen heeft gesteld die haar toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen doch haar verklaringen niet coherent, tegenstrijdig, vaag en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag en zij bovendien de sereniteit van haar eigen aanvraag verstoort door herhaaldelijk te beweren dat zij dan maar een weigering moet krijgen omdat zij het beu is om vragen te beantwoorden, (ii) zij weigert om een eenduidig beeld te schetsen over haar vorige verblijfplaatsen en verblijfsrechten op die plaatsen, zoals wordt toegelicht, (iii) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over geen enkele recente geloofwaardige informatie beschikt over haar echtgenoot, zij weigert inzage te geven in de manier waarop haar echtgenoot zijn verblijf in Europa regelde in het verleden en of zij al dan niet met hem meekwam en zich eventueel vestigde, zij wat betreft zijn verblijfplaatsen sinds het uitbreken van de oorlog een muur opwerpt van chaotische en onderling tegenstrijdige informatie, dat zij via haar schoonbroer geen enkel begin van bewijs zou kunnen voorleggen over haar man een kwestie van onwil is, aangezien zij weigert om op een transparante manier de situatie van haar echtgenoot bekend te maken, er een vermoeden bestaat dat hij (nog steeds) over een verblijfsrecht beschikt in Europa waar zij zich bij kan aansluiten en dat zij tracht parallelle procedures in verschillende landen te misbruiken, de verklaringen van een aantal van haar familieleden over haar man haar verklaringen bovendien op verschillende punten tegenspreken en de verklaringen van haar schoonbroer N.H., haar broer S. en haar dochter Z. aantonen dat er van doorgeknipte banden met haar man geen sprake is, (iv) zij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, noch in Frankrijk hoewel zij hiertoe wel ruimschoots de kans had, wat een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees ondermijnt en (v) haar documenten haar relaas nauwelijks blijken te ondersteunen, haar paspoort en identiteitskaart vermeldt dat zij respectievelijk in Idlib of Saraqib (Syrië) zou zijn geboren en niet in Beiroet (Libanon) zoals zij zelf beweert, zij weigert om haar voorgaande paspoorten neer te leggen zodat het Commissariaat-generaal geen enkel zicht heeft op haar verblijfplaatsen en bewegingen voor en aan het begin van de oorlog, zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar vorige paspoort, wat een sterke aanwijzing is dat zij wel nog over dit paspoort beschikt maar weigert het neer te leggen, haar laatste paspoort geen enkele stempel bevat van Egypte, Marokko of Algerije en zij tijdens haar laatste gehoor plots beweerde daar nooit te zijn geweest, dat zij over een Syrisch paspoort beschikt op zich niets zegt over haar gewoonlijke plaats van verblijf, temeer zij verklaart dat zij in het verleden al een verblijfsrecht heeft gehad in het Verenigd Koninkrijk, zonder dat kan worden nagegaan wanneer dit was en voor hoe lang, haar paspoortstempels niet overeenkomen met de reisweg aangegeven in haar oorspronkelijke vragenlijst, zij pas in oktober 2017 haar verblijfskaart uit Italië voorlegt, die geldig was tot 10 september 2017, dus een volle twee jaar tijdens haar asielpprocedure, wat getuigt van een flagrante kwade trouw die tot op heden voortduurt daar immers bij gebrek aan de minste controleerbare informatie over haar echtgenoot niet uit te sluiten valt dat zij dit verblijfsrecht opnieuw kan opnemen of verlengen op basis van diens verblijfsstatus en/of werkvergunning en (vi) de andere door haar neergelegde documenten, zijnde een familiekaart en de identiteitsdocumenten van haar kinderen een indicatie zijn van de gezinssamenstelling maar niet wezenlijks toevoegen aan haar asioldossier en bovenstaande bemerkingen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 april 2018 (CG nr. 1519050), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.6. Waar verzoekster er vooreerst op wijst dat verschillende van haar familieleden in België als vluchteling werden erkend en zij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet

worden uitgebreid, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar drie kinderen, haar broer en haar schoonbroer teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoekster dient desgevallend aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster nog de schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en zij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de instandhouding van haar familie dient te beschermen, benadrukt de Raad dat een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geen schending inhoudt van desbetreffend artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters familie- en gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er ook op geen enkele wijze toe het familie- en gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van de familie. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

2.7. Hoewel verzoekster bij het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming klaarblijkelijk een manifest gebrek aan medewerking aan de dag heeft gelegd, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, zij met name niet eenduidig is over het ogenblik waarop zij Syrië zou hebben verlaten, zij geen biedt zicht op de plaatsen waar zij vóór haar komst naar België verbleven heeft en haar verblijfsrechten op deze plaatsen, zij evenmin klaarheid schept over haar reisweg naar België, zij geen duidelijke en coherente uitleg geeft over het D-visum gezinshereniging voor Italië dat voor haar en de kinderen door haar echtgenoot werd geregeld, zij weigert om op een transparante manier de situatie van haar echtgenoot (zijn verblijfplaatsen, eventuele verblijfsprocedure of verblijfsstatuten in andere landen) bekend te maken en zij tevens weigert om haar voorgaande paspoorten neer te leggen, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verzoeksters Syrische nationaliteit en haar herkomst uit Latakia niet worden betwist. De Raad ontwaart in het administratief dossier niet het minste begin van bewijs waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster naast de Syrische tevens een andere nationaliteit zou bezitten. Door verzoeksters gebrek aan medewerking kan evenmin worden bepaald of zij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, of zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor haar als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad door de samenstelling van het administratief dossier in de onmogelijkheid wordt gesteld om verzoeksters eventuele nood aan internationale bescherming te toetsen ten aanzien van haar land van herkomst, Syrië. Het administratief dossier bevat geen enkele landeninformatie zodat het voor de Raad onmogelijk is om te beoordelen of verzoekster, die overigens tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat het in Latakia veilig is (administratief dossier, stuk 22, gehoor CGVS dd. 7 maart 2016, p. 5) en die tijdens het derde persoonlijk onderhoud zelfs

meermaals vroeg om zo snel mogelijk een weigeringsbeslissing te krijgen omdat zij “er moe van is” en liet optekenen “als ik van begin wist dat het zo was had ik geen asiel aangevraagd” (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS dd. 23 januari 2018, p. 3-4, p. 10-11 en p. 14-15), in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, Latakia, een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren dan wel of zij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder kan niet worden nagegaan of verzoekster, die stelt haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van de oorlogssituatie, de onveiligheid en het gebrek aan voedsel, actueel in Latakia een reëel risico loopt bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS